

Arrest

nr. 97 489 van 20 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 februari 2012 en op 20 augustus 2012.

1.3. Op 6 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 september 2012 aangetekend verzonden.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Lar Ahmadkhel uit het district Deh Bala gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U beweert in 1996 te zijn geboren. Tijdens de Russische periode was uw vader officier in het leger. Toen uw familie in de maand asad of sunbulah 's nachts uw land irrigeerde passeerden daar taliban. Ze vroegen wie jullie waren, wie jullie vader en grootvader was. Tien minuten na hun vertrek hoorden jullie geweerschoten en gingen terug naar huis. U vermoedt dat er in de buurt van het districtshuis gevochten werd tussen de taliban en de politie of het leger. Een week later begon uw vader anonieme dreig telefoons te krijgen. De beller verweet hem een communist te zijn wiens zonen spioneerden voor de Amerikanen en achter het incident te zitten die week daarvoor waarbij een talib gewond raakte. Een week later viel de taliban uw huis aan. U was toen bij een tante in het dorp Miaji Sahib. Ze vroegen aan uw vader waar zijn zonen waren. U vader vertelde hen dat hij niet wist waar uw twee broers waren en dat u in Jalalabad was. De taliban dreigden met serieuze consequenties als uw vader zijn zonen niet aan hen overleverde. Uw vader kwam naar uw tante en regelde een smokkelaar die uw reis regelde. U heeft sinds hun verdwijning geen nieuws ontvangen van uw twee broers die verdwenen zijn. U heeft Afghanistan in de vijfde maand van het jaar 1389 (asad: 23.07.2010-22.08.2010) verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk naar België gereisd. Op 29 maart 2011 heeft u zich bij de Belgische asielinstanties aangemeld en een asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitsbewijs (taskara), twee documenten betreffende de legerdienst van uw vader, een partijkaart van de Afghan Social Democratic Party van uw vader, twee kieskaarten van uw waarvan één origineel en één kopie, een waarschuwingsbrief van de taliban en een document van het districtshuis betreffende uw probleem met de taliban met op de achterzijde een bevestiging door de dorpsoudsten.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u meer dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw beweringen omtrent de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen zijn immers niet geloofwaardig te noemen.

Zo bleekt u vooreerst niet in staat overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de politieke activiteiten van uw vader terwijl dit volgens uw beweringen voor het Commissariaat-generaal een van de aanleidingen was voor de taliban om uw familie te viseren (cgvs, 22.02.2012, p.19). Tijdens het gehoor stelt u immers dat de anonieme beller uw vader verweet een communist te zijn (cgvs 22.02.2012, p.19) en dat de taliban mensen vervolgen die tijdens die periode werkten (cgvs 22.02.2012, p.20). Hoewel u stelt dat uw vader tijdens de Russische periode in het leger diende (cgvs 22.02.2012, p.5) en officier was (cgvs 22.02.2012, p.6) weet u nagenoeg niets te vertellen over zijn activiteiten tijdens deze periode. Gevraagd waar uw vader diende antwoordt u dat u het niet weet en vult u aan dat het ergens in Afghanistan was. De periode waarin hij zijn activiteiten ontplooid kunt u niet nauwkeuriger situeren dan voor uw geboorte (cgvs 22.02.2012, p.8). U stelt dat u over zijn activiteiten geen verdere details kan verstrekken omdat hij daarover niets verteld zou hebben (cgvs 20.08.2012, p.10). Ook over de politieke activiteiten van uw vader verklaart u zelf tijdens het gehoor niets te weten (cgvs 20.08.2012, p.6). En hoewel u een lidkaart van de Afghan Social Democratic Party voorlegt die aan uw vader zou hebben toebehoord weet u enkel te vertellen dat dit document een partijkaart is. U blijkt niet te weten van welke partij uw vader lid was, u verklaart dat het partij heet en dat u niet veel van partijen kent. U weet evenmin wanneer hij lid was (cgvs 22.02.2012, p.8). U verklaarde bovendien dat uw vader vroeger weliswaar vroeger in een partij zat, maar dat het niet om een officiële politieke partij ging, maar om een lokale organisatie die mensen hielp (cgvs 22.02.2012, p.6). Wanneer u tijdens het tweede gehoor de algemene vraag wordt gesteld meer te vertellen over de activiteiten van uw vader tijdens de communistische periode geeft u opnieuw erg ontwijkende antwoorden. Zo stelt dat u niet meer kan vertellen over de activiteiten van uw vader omdat u zijn zoon bent en niet andersom. Meer dan dat hij voor hen werkte, dat hij er documenten over had en dat hij zijn werk in die periode uitvoerde zou hij niet

hebben verteld (cgvs 20.08.2012, p.3). Erg opmerkelijk aan uw verklaringen over de vroegere politieke activiteiten van uw vader is dat u niet alleen voorbij gaat aan het feit dat de Afghan Social Democratic Party wel degelijk een bestaande politieke partij was maar bovendien een partij waarvan de leden na de Saur-revolutie, tijdens de communistische periode in Afghanistan, vervolging konden vrezen. Van iemand die beweert dat zijn vader tijdens deze periode legerofficier was, en eveneens ooit lid was van de Afghan Social Democratic Party mag worden verwacht dat hij toch enige informatie over de activiteiten, en de eventuele gevolgen hiervan, kan verstrekken.

Ook over de houding van de taliban betreffende de vroegere activiteiten van uw vader tijdens het communistische regime voorafgaand aan het incident dat de aanleiding was tot uw vertrek uit Afghanistan legt u weinig overtuigende verklaringen af. Hoewel u enerzijds stelt dat de taliban mensen vervolgen die tijdens die periode werkten (cgvs 20.02.2012, p.20) stelt u anderzijds dat u en uw familie hierdoor geen enkel probleem kende in het verleden, ook niet tijdens het talibanregime (cgvs 20.08.2012, p.6-7). Uw verklaring hiervoor, dat de taliban voor het incident waarschijnlijk niet zeker was van de activiteiten van uw vader, maar dit na het incident wel was (cgvs 20.08.2012, p.7) is allerm minst overtuigend. Hoewel u tijdens het tweede gehoor verklaarde niet te weten of de dorpsgenoten op de hoogte waren van zijn activiteiten, dat alleen uw vader en de dorpsgenoten dit kunnen weten (cgvs 20.08.2012, p.10), antwoordde u tijdens het eerste gehoor op de vraag of het in uw dorp geweten is dat uw vader tijdens het communistisch regime werkte dat heel Deh Bala, uw district, dit weet (cgvs 22.02.2012, p.20). Het is weinig aannemelijk dat indien heel het district op de hoogte is van de vroegere activiteiten van uw vader de taliban hierover toch nog twijfels behouden tot na het incident dat de aanleiding zou zijn geweest van uw vlucht uit Afghanistan.

Verder moet vastgesteld worden dat u betreffende de problemen die u en uw familie in Afghanistan met de taliban heeft naar aanleiding van de ontmoeting op het veld weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelt u dat uw vader een week na deze ontmoeting met de taliban drie opeenvolgende dagen anonieme dreigtelefoontjes ontving maar dat hij dit niet aan zijn zoons meldde. Pas na de derde dreigtelefoon zou hij zijn drie zoons verwittigd hebben (cgvs 20.08.2012, p.9). Het is bijzonder weinig aannemelijk dat uw vader, met zijn door u voorgehouden profiel van militair onder het communistisch regime en lid van de Afghan Social Democratic Party, het risico verbonden aan een bedreiging door de taliban zo weinig ernstig nam dat hij pas na de derde bedreiging zijn zonen hierover inlichtte. Al evenmin aannemelijk is uw verklaring dat u niet weet of uw broers ontvoerd zijn dan wel uit eigen initiatief vertrokken zijn (cgvs 22.02.2012, p.19 en cgvs 20.08.2012, p.7). Wanneer het Commissariaat-generaal later tijdens het gehoor vraagt waar ze op het moment van hun verdwijning waren antwoordt u bovendien dat ze het huis verlieten. Gevraagd waar zij naartoe gingen stelt u ook dat u niet weet waar ze naartoe gegaan zijn, dat u zulke zaken niet aan elkaar vraagt (cgvs 22.02.2012, p.23). Uit deze laatste verklaring valt geenszins de ontvoering van uw twee broers af te leiden. Tijdens uw tweede gehoor verklaart u trouwens dat uw broers gewoon het huis verlieten en dat jullie hen na drie of vier dagen gingen zoeken, om te zien waar ze waren (cgvs 20.08.2012, p.7). Het is het daarenboven weinig aannemelijk dat u zulke zaken niet besprak gezien de ernst van de beweerde bedreigingen. Wanneer het Commissariaat-generaal u echter de vraag stelt of uw broers niets tegen hun familie gezegd zouden hebben als ze uit eigen initiatief vertrokken zouden zijn geeft u het ontwijkende antwoord dat zij nog steeds vermist zijn en u geen nieuws van hen heeft (cgvs 22.02.2012, p.20). Gevraagd waarom u thuis bleef nadat uw vader drie dagen dreigtelefoons had ontvangen waarin geëist werd dat hij zijn drie zoons zou overdragen stelt u dat uw vader voor u geen problemen voorzag gezien uw jonge leeftijd. Wanneer u er op wordt gewezen dat zelfs indien men op de leeftijd van uw taskara zou voortgaan u toch ook geen kind meer bent geeft u het weinig consistente antwoord dat er geen probleem was tot de taliban bij u thuis kwam (cgvs 22.02.2012, p.24).

Uw verklaringen over de gebeurtenissen volgend op de verdwijning van uw broers overtuigen evenmin. Over uw verblijf bij uw tante in Niajee Saheb stelt u tijdens het tweede gehoor aanvankelijk dat u daar één nacht verbleef (cgvs 20.08.2012, p.8) om even later te verklaren dat u drie dagen bij hen bleef (cgvs 20.08.2012, p.9). Bovendien moet opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw verblijf bij uw tante. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst cgvs, p.3), en aanvankelijk ook tijdens het eerste gehoor, dat u er toevallig op bezoek was zonder dit bezoek te kaderen binnen uw zoektocht naar uw broers zoals u dit later tijdens het eerste gehoor wel deed (cgvs 22.02.2012, p.23). Wanneer het Commissariaat-generaal u ten slotte vraagt of uw vader nog bedreiging heeft ontvangen nadat u Afghanistan hebt verlaten antwoordt u dat u dit niet weet, dat u wel met hem praat, maar dat hij daar niets over zegt omdat hij bang is dat u daardoor van streek zou geraken terwijl u hier school loopt (cgvs 22.02.2012, p.22). Van iemand die omwille van bedreigingen asiel aanvraagt in een derde land en daarna nog contact houdt met zijn familie die nog steeds in hetzelfde dorp verblijft (cgvs 22.02.2012, p.6) mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich ook informeert over het verdere verloop van zijn zaak na zijn vlucht. Het door u voorgehouden profiel van minderjarige Afghaan zonder formele scholing kan niet als afdoende verklaring voor de hiaten in uw

verklaringen worden gezien aangezien er ernstig kan worden getwijfeld aan uw verklaringen hieromtrent. Eerst en vooral werd wat dit betreft na een medisch onderzoek vastgesteld dat u wel degelijk meerderjarig bent. Verder overtuigen uw verklaringen uw uw gebrek aan scholing niet. Zo stelt u dat uw vader zijn middelbaar onderwijs heeft afgemaakt (cgvs 20.08.2012, p.3) en mensen hielp die naar het districtscentrum moesten (cgvs 22.02.2012, p.5). Gevraagd hoe het komt dat uw vader onderwijs heeft genoten en u niet, stelt u dat u naar een madrassa werd gestuurd om de religie te bestuderen (cgvs 22.02.2012, p.6). Wanneer het Commissariaat-generaal tijdens het tweede gehoor opnieuw vraagt waarom uw broers en uzelf nooit school hebben gelopen verklaart u dat uw broers niet graag naar school gingen en er niet goed in waren en dat uw vader uw broers daarom naar de madrassa stuurde (cgvs 20.08.2012, p.3). U geeft daarbij opnieuw geen verklaring waarom uzelf geen school heeft gelopen. Dat uw vader, die omwille van zijn scholingsgraad de dorpingen bijstond zijn drie zonen geen enkele formele scholing zou hebben doen lopen is erg merkwaardig. Er mag van u dan ook worden verwacht dat u hiervoor een begin van verklaring aanbrengt. U stelt ook dat u Pasjtoe heeft leren lezen en schrijven van uw vader en in de madrassa. In de madrassa bestudeerde u de Koran en leerde u zo het schrift (cgvs 22.02.2012, p.6). Tijdens het tweede gehoor verwijst u opnieuw naar de Koran om uw lees- en schrijfvaardigheid in het Pasjtoe te verklaren. U stelt dat de mullah de Arabische tekst van de Koran vertaalt naar het Pasjtoe en dat in de Koran ook steeds een vertaling staat (cgvs 20.08.2012, p.6). Met deze verklaring gaat u volledig voorbij aan het feit dat iemand die op deze manier het Pasjtoe leert lezen en schrijven ook een behoorlijke kennis moet hebben van de Arabische taal, wat weinig aannemelijk is voor een beweerde analfabeet in de eigen moedertaal. Uw bewering later tijdens het gehoor, dat de Arabische taal en het Pasjtoe erg gelijkende talen zijn (cgvs 20.08.2012, p.9), is hiervoor geen afdoende verklaring. Daarbij dient eveneens opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor op een vraag antwoordde voor de tolk deze van het Engels naar het Pasjtoe had vertaald. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop vraagt of u Engels begrijpt antwoordt u echter ontkennend. Als u er vervolgens op gewezen wordt dat u voor de vertaling antwoordt, ontkent u niet een verklaring te hebben afgelegd vooraleer de tolk de vraag vertaalde maar geeft u aan dat hetgeen u vertelde gewoon een element was dat u wou vertellen voor u het vergat. Het zou dan ook geen antwoord op de vraag zijn geweest (cgvs 22.02.2012, p.16-17). Deze verklaring is weinig aannemelijk aangezien moeilijk kan worden ingezien hoe de stelling 'De Amerikanen' kan worden gezien als een element dat u nog wou vermelden. Het is weinig aannemelijk dat een persoon zonder formele scholing, die beweert zichzelf gealfabetiseerd te hebben in zijn moedertaal en wiens enige taak in Afghanistan erin bestond zijn familie op het land te helpen (cgvs 22.02.2012, p.4) een dusdanig begrip van een voor hem vreemde taal als het Engels heeft dat hij een niet alledaags begrip als "bombarderen" onmiddellijk begrijpt.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara heeft geen betrekking op uw asielrelaas. Wat betreft de twee documenten betreffende de legerdienst van uw vader, de partijkaart van de Afghan Social Democratic Party van uw vader, de twee kieskaarten van uw waarvan één origineel en één kopie, de waarschuwingsbrief van de taliban en het document van het districtshuis betreffende uw probleem met de taliban met op de achterzijde een bevestiging door de dorpsoudsten die u voorlegt moet vastgesteld worden dat dergelijk documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaart dat uw familie veel land heeft en veel velden bezit, u schat het aantal velden tussen de twintig en de vijfentwintig (cgvs 20.08.2012, p.5). Gevraagd of uw vader land verkocht om uw vlucht te betalen antwoordt u bovendien ontkennend, om aan te vullen dat u het weliswaar niet zeker weet maar niet kan bedenken

waarom hij dit zou verkopen gezien het over uw voorvaderlijk land gaat (cgvs 20.08.2012, p.6). U verklaart ook dat uw vader misschien wel geld heeft geleend, maar dat hij in het verleden opium cultiveerde wat hem veel hogere inkomsten bezorgde (cgvs 20.08.2012, p.5-6). U gaf verder aan dat de mogelijkheid bestond om de familiegronden te verpachten (cgvs 20.08.2012, p.5), zodat de familie zelfs indien zij niet zelf in staat was om deze gronden te bewerken er toch nog inkomens uit konden verwerven. Uit uw verklaringen kan bovendien worden afgeleid dat u zich geen zorgen hoefde te maken over de financiële situatie van uw gezin. Gevraagd naar de inkomsten van uw vader op basis van de gronden gaf u immers aan dat niet te weten aangezien dit de verantwoordelijkheid was van uw vader en broers (cgvs 20.08.2012, p.5). Redelijkerwijze kan worden verondersteld dat u indien er sprake zou zijn geweest van financiële moeilijkheden in het gezin u hiervan op de hoogte zou zijn. Uit het feit dat u zich hierom, als adolescent en arbeidsbekwame zoon, blijkbaar geen zorgen diende te maken, kan worden afgeleid dat de financiële situatie van het gezin niet zorgwekkend was. Er kan dan ook gesteld worden dat u, zeker in de Afghaanse context, uit een bemiddelde familie afkomstig bent. Over uw beweerd gebrek aan formele scholing werden hiervoor reeds de nodige twijfels geuit. Wat dit betreft moet bovendien worden vastgesteld dat u tijdens de verschillende gehoren voor het Commissariaat-generaal blijk gaf van behoorlijke intellectuele capaciteiten en een uitgebreide kennis van de Afghaanse realiteit. Zo blijkt u feilloos een aantal incidenten in uw regio van herkomst te kunnen aanhalen, bent u op de hoogte van de namen en functies van een groot aantal gezagsdragers in de regio en slaagt u erin uw dorp geografisch te situeren (cgvs 22.02.2012, pp.13-18). U blijkt ook in staat te zijn om grafische voorstellingen te maken van de omgeving van uw dorp en voelt zich hierbij behoorlijk comfortabel aangezien u zelf voorstelt tekeningen te maken (cgvs 22.02.2012, p. 15 en bijlage 1). Ook blijkt u zich tijdens uw verblijf in een opvangcentrum een basiskennis van het Dari eigen te hebben gemaakt (cgvs 22.02.2012, p.4). Aangezien al het voorgaande erop wijst dat u over een behoorlijk intellectueel niveau, een sterke integratiecapaciteit en een groot aanpassingsvermogen beschikt kan er in uw hoofde redelijkerwijze worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst een menswaardig bestaan uit te bouwen. Er kan dan ook worden besloten dat een hervestiging binnen Afghanistan, bijvoorbeeld naar de Afghaanse hoofdstad Kaboel, een alternatief kan vormen voor een terugkeer naar het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban, kan dit element niet als een ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel kan worden gesteld dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is.

Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de

eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij overeenkomstig de beslissing die hem door de Dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 augustus 2011 en die aantoonde dat hij meer dan 18 jaar is, niet kan worden beschouwd als een minderjarige, (ii) hij niet in staat blijkt overtuigende verklaringen af te leggen over de activiteiten van zijn vader als officier in het leger tijdens de Russische periode, noch met betrekking tot de politieke activiteiten van zijn vader, zoals omstandig wordt uiteengezet, terwijl dit volgens zijn beweringen een van de aanleidingen was voor de taliban om zijn familie te viseren, (iii) hij ook over de houding van de taliban betreffende de vroegere activiteiten van zijn vader tijdens het communistische regime voorafgaand aan het incident dat aanleiding was tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigende verklaringen aflegt, (iv) hij betreffende de problemen die hij en zijn familie in Afghanistan met de taliban heeft naar aanleiding van de ontmoeting op het veld weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt en het in het bijzonder weinig aannemelijk is dat zijn vader, met zijn voorgehouden profiel van militair onder het communistisch regime en lid van de Afghan Social Democratic Party, het risico verbonden aan een bedreiging door de taliban zo weinig ernstig nam dat hij pas na de derde bedreiging zijn zonen hierover inlichtte en het evenmin aannemelijk is dat verzoeker niet weet of zijn broers ontvoerd zijn dan wel uit eigen initiatief vertrokken zijn, (v) ook zijn verklaringen over de gebeurtenissen volgend op de verdwijning van zijn broers evenmin overtuigen en het door hem voorgehouden profiel

van minderjarige Afghaan zonder formele scholing niet als afdoende verklaring voor de hiaten in zijn verklaringen kan worden gezien aangezien ernstig kan getwijfeld worden aan zijn verklaringen omtrent dit profiel, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (vi) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn bovenstaande conclusie te wijzigen daar zijn taskara geen betrekking heeft op zijn asielrelaas en de overige documenten zijn asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken, temeer uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is daar corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en (vii) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 september 2012 (CG nr. 1113958), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Met betrekking tot de activiteiten van zijn vader in het verleden herhaalt verzoeker dat zijn vader tijdens het communistische regime bij het leger diende als "major general" en actief was op verscheidene plaatsen. Hij vertelde verder niets over deze periode aangezien hij nog niet geboren was ten tijde van deze activiteiten. Ook over de politieke activiteiten van zijn vader volhardt verzoeker in zijn verklaringen en stelt hij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alles te hebben verteld wat hij hierover weet. Hij wijst er tevens op dat hij de jongste zoon is en dat dergelijke zaken niet met hem besproken worden. Voorts wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing betwist dat zijn vader een officier in het leger was tijdens de communistische periode en dat hij lid was van de Afghan Social Democratic Party. Deze feiten vormen de basis van de problemen waardoor hij zich verplicht heeft gezien zijn land van herkomst te verlaten, aldus nog verzoeker.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers relaas met betrekking tot de activiteiten van zijn vader in het verleden niet geloofwaardig zijn. Zelfs als wordt aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn leeftijd, niet in detail kan beschrijven wat de activiteiten van zijn vader inhielden tijdens het communistisch regime, dan nog kan verwacht worden dat het weinige dat hij weet strookt met de werkelijkheid. Zo stelt verzoeker dat zijn vader politieke activiteiten had en legt hij een partijkaart van de 'Afghan Social Democratic Party' (= Afghan Millat, zie administratief dossier landeninformatie, "Afghanistan Office p. 8) neer. Anderzijds beweert hij dat zijn vader tijdens het communistische bewind in het leger diende. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt gesteld is het erg opmerkelijk dat verzoeker voorbij gaat aan het feit dat de Afghan Social Democratic Party wel degelijk een bestaande politieke partij was waarvan de leden na de Saur-revolutie (april 1979), tijdens de communistische periode in Afghanistan, vervolging konden vrezen, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie "Afghanistan Office", p. 12-13: (eigen vertaling) Vijf groepen werden gezien als vijanden, namelijk (...) en Afghan Millat, samen met onafhankelijke intellectuelen, waarvan velen werden aangehouden, gedood of verdwenen, soms met de hele familie (...)). Het is dan

ook weinig geloofwaardig dat verzoekers vader enerzijds lid zou zijn geweest van de 'Afghan Social Democratic party' en anderzijds zou gediend hebben in het leger onder de communisten als officier met de rang van generaal majoor. Daarenboven kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker, indien dit aspect van het relaas op enige waarheid berust, toch wel enige informatie zou hebben over de activiteiten van zijn vader en de eventuele gevolgen hiervan.

In casu heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij stelt dat de activiteiten van zijn vader in de communistische periode mede aan de basis lagen voor het feit dat de taliban zijn familie viseerde, bijzonder weinig toelichting kan geven bij deze activiteiten. De Raad herhaalt dat kan aangenomen worden dat verzoeker niet elk detail kent van het beroepsleven van zijn vader of van diens politieke activiteiten, temeer deze activiteiten plaatsvonden voor zijn geboorte, doch het is onaanvaardbaar dat verzoeker hieromtrent nagenoeg totaal geen informatie kan geven. Van verzoeker, die stelt dat hij en zijn familie worden gevisieerd door de taliban omwille van deze activiteiten en die zich omwille van deze problemen genoodzaakt zag om zijn land van herkomst te ontvluchten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich inlicht over zijn vaders carrière als militair en over diens gewezen politieke activiteiten. Zijn gebrek aan kennis hieromtrent betreft de kern van zijn relaas en brengt derhalve de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven ernstig in het gedrang. Het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de reeds uiteengezette en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De uitgebreide motivering dienaangaande van de bestreden beslissing blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts is het de Raad niet duidelijk waarop verzoeker zijn stelling steunt als zou nergens in de bestreden beslissing worden betwist dat zijn vader een officier in het leger was tijdens de communistische periode en dat hij lid was van de Afghan Social Democratic Party. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers overduidelijk dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende de vroegere activiteiten van zijn vader en de problemen die hiervan het gevolg zouden zijn geweest op verschillende niveaus in twijfel wordt getrokken.

2.5. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten weinig overtuigende verklaringen te hebben afgelegd over de houding van de taliban betreffende de vroegere activiteiten van zijn vader tijdens het communistische regime voorafgaand aan het incident dat aanleiding was tot zijn vertrek uit Afghanistan, voert verzoeker aan dat zijn familie voordien inderdaad geen problemen heeft gekend aangezien zijn vader zijn activiteiten had stopgezet en in de velden ging werken. Zijn vader ging met andere woorden een "simpel leven leiden".

Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan geenszins een verklaring bieden voor het feit dat verzoekers vader pas jaren later zou worden vervolgd omwille van zijn voorgehouden activiteiten tijdens het communistische regime en hij zelfs tijdens het talibanregime geen problemen zou hebben gekend omwille van deze vermeende activiteiten. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker immers dat de taliban mensen vervolgden die werkten tijdens het communistische regime (administratief dossier, stuk 7, p. 20). Dat zijn vader "een simpel leven ging leiden" verandert niets aan diens risicoprofiel omwille van zijn vroegere activiteiten. Ook verzoekers verklaring tijdens het gehoor dat de taliban voor het incident waarschijnlijk niet zeker was van de activiteiten van zijn vader, maar dit na het incident wel was (administratief dossier, stuk 7, p. 7) is allerminst geloofwaardig. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband terecht als volgt: *"Hoewel u tijdens het tweede gehoor verklaarde niet te weten of de dorpsgenoten op de hoogte waren van zijn activiteiten, dat alleen uw vader en de dorpsgenoten dit kunnen weten (cgvs 20.08.2012, p.10), antwoordde u tijdens het eerste gehoor op de vraag of het in uw dorp geweten is dat uw vader tijdens het communistisch regime werkte dat heel Deh Bala, uw district, dit weet (cgvs 22.02.2012, p.20). Het is weinig aannemelijk dat indien heel het district op de hoogte is van de vroegere activiteiten van uw vader de taliban hierover toch nog twijfels behouden tot na het incident dat de aanleiding zou zijn geweest van uw vlucht uit Afghanistan."* Dat verzoeker en zijn familie aldus pas in 2010 problemen zouden hebben gekend omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader (communistisch regime van 1979 tot 1989: zie administratief dossier landeninformatie, "Afghan Office", p. 12) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vermeende activiteiten en van de vervolging die hiervan het gevolg zou zijn geweest.

2.6. Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts op goede gronden dat verzoeker tevens weinig

aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de problemen die hij en zijn familie in Afghanistan met de taliban hebben naar aanleiding van de ontmoeting op het veld en dat ook zijn verklaringen over de gebeurtenissen volgend op de verdwijning van zijn broers evenmin overtuigen. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals uiteengezet in de bestreden beslissing zijn draagkrachtig en zetten verzoekers algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

Verzoeker verklaart in voorliggend verzoekschrift niet te weten waarom zijn vader drie dagen heeft gewacht om zijn zonen in te lichten over de dreigtelefoons en hij volhardt opnieuw in zijn verklaringen dienaangaande. Voorts wenst verzoeker te verduidelijken dat zijn familie niet weet wat er met zijn twee broers is gebeurd. Zij hebben het ouderlijk huis verlaten, om vervolgens nooit meer terug te komen. Ze hebben evenmin verteld waar ze naartoe zouden gaan. Volgens verzoeker is de reden hiervoor dat men vreest dat, als men bedreigd zou worden en men wist waar ze zich bevonden, men hen zou verklikken uit vrees voor het eigen leven. Verzoeker vervolgt dat hij omwille van de verdwijning van zijn broers één nacht bij zijn tante in Niajee Saheb verbleven heeft, alwaar hij twee dagen in de omliggende dorpen gezocht heeft naar zijn broers. Bovendien wenst hij ten stelligste te benadrukken dat hij nooit verklaard heeft “gewoon” bij zijn tante op bezoek te zijn geweest, zonder de intentie zijn broers te zoeken in deze dorpen.

Met een dergelijk verweer slaagt verzoeker er geenszins in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in hoofdzaak steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het louter ontkennen van andere verklaringen, het vasthouden aan één versie van tegenstrijdige verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn broers aan niemand verteld hebben waar ze naartoe zouden gaan om niet het risico te lopen dat iemand hen zou verklikken, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er kan immers niet in redelijkheid worden aangenomen dat de eigen familieleden hun zoon/broer zouden verklikken. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers broers niet verteld hebben waar zij precies naartoe zouden gaan of dat zij dit mogelijks op dat ogenblik zelf nog niet wisten, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat zij in familiaal verband zelfs niet zouden gesproken hebben over hun intentie om het huis te verlaten omwille van de ernst van de beweerde bedreigingen. Dat verzoeker aldus niet kan verduidelijken of zijn broers ontvoerd zijn dan wel uit eigen initiatief vertrokken zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Deze ongeloofwaardigheid wordt andermaal bevestigd door het gegeven dat verzoeker blijkens zijn verklaringen gewoon thuis bleef nadat zijn vader drie dagen dreigtelefoons had ontvangen waarin geëist werd dat hij zijn drie zoons zou overdragen (administratief dossier, stuk 7, p. 24), gegeven waarvoor verzoeker in voorliggend verzoekschrift overigens geen verklaring biedt, en door de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verblijf bij zijn tante. Waar verzoeker met klem ontkend dat hij heeft verklaard “gewoon” bij zijn tante op bezoek te zijn geweest, zonder de intentie zijn broers te zoeken in deze dorpen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen tot twee maal toe stelde dat hij toevallig bij zijn tante op bezoek was zonder dit bezoek te kaderen binnen zijn zoektocht naar zijn broers (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 7, p. 19) zoals hij dit later tijdens het eerste gehoor wel deed (administratief dossier, stuk 7, p. 23). Hoe dan ook merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op dat verzoeker daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn verblijf bij zijn tante. Waar hij aanvankelijk verklaarde dat hij er slechts één nacht heeft verbleven, stelde hij iets verder in het gehoor *“Ik bleef bij mijn tante voor drie dagen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Het louter vasthouden in voorliggend verzoekschrift aan één versie van deze tegenstrijdige verklaringen is onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

2.7. Tot slot merkt verzoeker op dat hij ter staving van zijn asielrelaas zijn taskara, de partijkaart van de Afghan Social Democratic Party van zijn vader, twee kieskaarten, de waarschuwingsbrief van de taliban en een document van het districtshuis betreffende zijn problemen met de taliban met op de achterzijde een bevestiging door de dorpsoudsten heeft neergelegd. Verzoeker laakt dat nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat er enigszins onderzoek is gedaan naar de authenticiteit van voormelde documenten. Volgens verzoeker beperkt de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen zich tot een halfslachtige stelling wat de neergelegde documenten betreft, zonder deze documenten te onderzoeken en komt hij derhalve niet tegemoet aan de op hem rustende onderzoeksplicht. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit de UNHCR-proceduregids en het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit deze argumentatie blijkt dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Dit is onder meer het geval wanneer deze stukken onvoldoende garanties inzake authenticiteit bieden. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie, stuk 1: Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Corruptie en valse documenten*" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Het document van het districtshuis betreffende verzoekers problemen met de taliban met op de achterzijde een bevestiging door de dorpsoudsten vertoont bovendien een duidelijk gedongen karakter en kan bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard. Verzoekers taskara blijkt overigens duidelijk vervalst te zijn daar de geboortedatum die erop vermeld staat in sterke mate afwijkt van de resultaten van het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd op 29 april 2011 tot vaststelling van verzoekers leeftijd.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan op welke wijze een authenticiteitsonderzoek van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn asielaanvraag. De Raad besluit dan ook dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van dien aard zijn dat zij de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, septembre 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker de onveilige situatie in zijn district kan vermijden door zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Met de verwijzing naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het betoog dat het manifest onredelijk is om te stellen dat hij, gezien zijn financiële middelen en zijn intellectuele capaciteiten, zich elders in Afghanistan zou kunnen vestigen, dat hoegenaamd geen onderzoek werd gedaan naar de mogelijkheid voor hervestiging, dat nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat zijn vader een officier in het leger was tijdens de communistische periode en dat hij lid was van de Afghan Social Democratic Party, feiten welke de basis vormen van de problemen waardoor hij zich verplicht heeft gezien zijn land van herkomst te verlaten en feiten welke tevens een obstakel zouden kunnen vormen voor een eventuele hervestiging in zijn land van herkomst, en dat de provincie Nangarhar en de regio Dah Baha, waarvan hij afkomstig is, nog steeds aanzien wordt als een zeer onveilig gebied, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van de vermeende vroegere activiteiten van zijn vader ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection

needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul op zich niet betwist en hij geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot tweemaal toe werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS